Pe marginea unei inițiative a CJEFS Buzău

IN LOC DE RECENZIE...

Am subliniat, de mai multe ori, la această rubrică, necesitatea ca fiecare activist care lucrează nemijlocit în domeniul educației fizice și sportului să cunoască profund, cu exactitate, atît orientarea generală cît și direcțiile și prevederile principale ale planului de dezvoltare a mișcării sportive pe perioada 1971—1975. Este, însă, neîndoielnic că — pe baza acestor directive și pentru îndeplinirea lor — organele și organizațiile sportive au, la rîndul lor, sarcina să-și stabilească propriile obiective, alegînd mijloacele și formele cele mai potrivite în vederea realizării acestora.

Sînt destul de multe exemplele care arată că **și în această direcție consiliile locale pentru educație fizică și sport au cîștigat o prețioasă experiență,** acționînd competent și responsabil, astfel încît în fiecare sector de activitate lucrurile să fie bine precizate. Poate că ici-colo se mai întîmplă și altfel, poate că n-a dispărut încă părerea că planificarea atentă, chiar pînă la detaliu, ori stabilirea exactă a „inventarului" de cadre, bază materială ș.a. rămîn probleme secundare, mai mult de ordin... funcționăresc. Important este, însă, că — așa cum spuneam — în general se gîndește cu totul altfel, adică așa cum trebuie și de aceasta ne-a convins, o dată în plus, și o recentă inițiativă a CJEFS Buzău.

Avem în față o mică lucrare, un model de calendar competițional pe anul 1972. Surprinde extrem de plăcut — chiar de la început — explicarea evident competentă și convingătoare a rolului deosebit pe care activitatea competițională este chemată să-l îndeplinească pentru rezolvarea obiectivelor actuale și de perspectivă (autor: prof. **Nicolae Dragu,** vicepreședinte al CJEFS Buzău).

Calendarul, întocmit cu o minuțiozitate remarcabilă, ne arată o lăudabilă preocupare pentru a asigura o activitate corespunzătoare, desigur în creștere față de anii trecuți, la peste 20 de ramuri sportive, — atletism, aviație sportivă, baschet, box, călărie, ciclism, fotbal, gimnastică, handbal, judo, lupte, moto, oină, popice, radio-amatorism, șah, săniuțe, tenis de masă, turism, volei

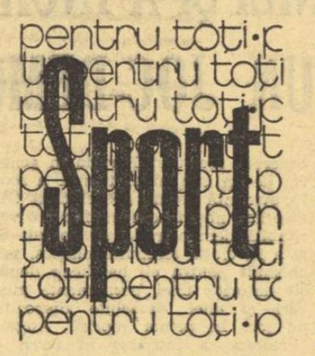

etc. După cum se vede, sporturi cu largă popularitate, altele cu caracter aplicativ, altele cu tradiții în acest județ.

Reținem, de asemenea, ca un lucru foarte bun — exprimînd strădanii și reușite pentru îmbogățirea activității competiționale — faptul că **se acordă o deosebită atenție întrecerilor cu caracter local,** îndeosebi celor rezervate copiilor și juniorilor. Am putea exemplifica această orientare la oricare din cele peste 20 de sporturi cuprinse în calendarul județean al anului 1972, care în afara etapelor de masă ale campionatelor naționale a inclus un mare număr de competiții inițiate pe plan local. Lărgirea cadrului competițional înseamnă, desigur, o eficientă cale de atragere a tineretului în practicarea diferitelor sporturi, dar — în același timp — și pentru dezvoltarea GENERALĂ a educației fizice și sportului în toate localitățile județului. Pentru că, de exemplu, importante întreceri din campionatul școlilor generale, la fotbal, volei, handbal sau atletism (tetratlon) sînt programate nu numai în toate orașele ci și în toate centrele de comune, la Pogoanele, Mihăilești, Smeeni, Beceni, Mărgărițești, Cislău, Cozieni, Ziduri, Săhăteni și multe altele.

Fără îndoială că — larg difuzat — programul complet al activității competiționale pe întreg anul 1972 este de un real ajutor pentru toate asociațiile sportive din județ. Cu atît mai mult cu cît, așa cum rezultă, el face — totodată — cunoscute, în mod nemijlocit, și direcțiile unei orientări generale a mișcării sportive din județul Buzău.

Poate că numai aceste considerente ar fi justificat găzduirea inițiativei buzoiene la această rubrică. Am făcut-o, însă, și pentru un alt motiv. În paginile lucrării la care ne-am referit (lucrare simplă, fără „zorzoane" și, desigur, fără prea multe cheltuieli) am găsit nu numai **un calendar competițional bine pus la punct ci și un excelent documentar privind stadiul actual de dezvoltare a sportului din județul Buzău** — inclusiv tabelul recordurilor, al celor mai buni sportivi din 1972, rezultatele și clasamentele competițiilor de anul trecut, situația secțiilor afiliate, a antrenorilor și arbitrilor etc. Toate acestea ne îndreptățesc să credem că activiștii sportivi din județul Buzău cunosc foarte bine realitățile existente în fiecare sector al muncii lor și că pe baza acestei cunoașteri știu și pot să stabilească, la nivelul cerințelor, cotele viitoarei dezvoltări a educației fizice și sportului. N-ar fi, oare, bine ca această inițiativă să fie aplicată și acolo unde...?

Dan GÂRLEȘTEANU

HALTERE

PREGĂTIREA FIZICĂ TREBUIE ACCEPTATĂ
NU NUMAI ÎN VORBE, CI ȘI ÎN FAPTE

Zilele trecute a avut loc ședința plenară a Comitetului Federației române de haltere și culturism. La dezbateri au participat membrii acestui for, antrenori, arbitri și cadre de specialitate din Capitală și provincie, care au analizat problemele ce frămîntă sportul cu halterele și culturismul din țara noastră.

Din discuțiile purtate au reieșit o serie de lipsuri care frînează mersul înainte al acestei discipline, ce azi cunoaște o răspîndire și o popularitate crescîndă pe toate meridianele globului.

Pentru început ne vom limita la trecerea în revistă a lipsurilor semnalate cu acest prilej, urmînd să analizăm, în continuare, cîteva dintre cauzele care explică performanțele mai slabe ale halterofililor noștri. Cei prezenți au semnalat lipsa de preocupare și de sprijin acordată, cu foarte mici excepții (Steaua, Rapid), de către cluburi și asociații secțiilor de haltere: săli necorespunzătoare, aparataj impropriu etc. La Craiova, secția de la Electroputere a fost desființată, la Progresul București — halterele sînt pe cale de dispariție, la Arad și Iași înșiși antrenorii (I. Curelea și respectiv E. Goldhagen) întîmpină obstacole în pregătirea și atragerea tinerilor la acest sport.

S-a mai arătat — de către toți participanții — că numărul concursurilor oficiale este extrem de mic, atît pentru juniori cît și pentru seniori, și că din această cauză lipsește stimulentul în pregătirea tinerilor. Într-adevăr, ce poate fi mai stimulativ pentru un tînăr decît afirmarea sa în concursuri? În caz contrar, apatia și lipsa de entuziasm în pregătire devine caracteristică halterofililor! **Și nu e bine asa** — cum spunea antrenorul timișorean Ion Birău, care reproducea cele spuse de un elev al său: **„După campionatele naționale, stăm... aproape un an pe tușă!".** Pentru remedierea acestei lacune grave antrenorul L. Ionescu (S.N. Constanța) propunea pe bună dreptate reintroducerea campionatelor naționale pe echipe, cu limitarea vîrstei participanților (30 de ani).

Dar, cu acest prilej s-a discutat și o problemă extrem de actuală, care determină direct progresul sau regresul halterofililor. **Este vorba de pregătirea fizică multilaterală a halterofililor, capitol la care și sportivii fruntași sînt deficitari. Forța detentă, mobilitatea — calități esențiale la halterofilii care vizează marile performanțe — sînt insuficient cultivate în exercițiile ajutătoare.** Nici unul dintre antrenori nu contestă importanța probelor ajutătoare, dar, paradoxal, nici unul nu-i acordă importanța cuvenită! Antrenorul echipei Steaua, St. Achim, a dat în această direcție un exemplu edificator. Stan Dinică și-a îmbunătățit cu cîteva zecimi de secundă rezultatul la alergarea de 60 m și cu cîțiva centimetri săritura în înălțime. Apoi, la primul concurs el a ridicat cu 7,5 kg mai mult la „aruncat" și cu 3 kg la „smuls". **Un progres de peste 12 kg grație atletismului!** Edificator, nu-i așa?

Tovarășul Emil Ghibu — vicepreședinte al C.N.E.F.S., care a prezidat ședința — referindu-se la acest aspect, a spus: **„Dacă rezultatele halterofililor noștri sînt așa cum sînt, vă puteți da seama ce performanțe bune se vor putea realiza atunci cînd pregătirea fizică multilaterală își va ocupa locul cuvenit. Avem deci această rezervă neexploatată. Deci să aplicăm cu tot curajul pregătirea fizică și rezultatele nu vor întîrzia să apară".**

În finalul ședinței s-au luat cîteva hotărîri care, de acum înainte, vor trebui să devină literă de lege pentru toți antrenorii și sportivii.

1. Pregătirea fizică a halterofililor va deveni obligatorie, conform indicațiilor date de federație. Actualele indicații rămîn valabile, ele urmînd a fi redactate într-o formă mai accesibilă pînă la 31 martie.

2. Se va edita o broșură care să cuprindă exercițiile ajutătoare pentru împins, smuls, aruncat, pentru dezvoltarea forței (picioare, lombară, centura scapulară, centura pelviană etc.).

3. Înaintea concursurilor importante interne (campionate naționale), toți participanții vor fi supuși unor concursuri „test" de rezistență, viteză, cu baremuri obligatorii. Cei care nu vor îndeplini aceste standarduri, nu vor fi primiți în concurs.

Iată, așadar, măsuri deosebit de binevenite, care, sperăm, vor contribui la ridicarea performanțelor.

Ne așteptam desigur, cu acest prilej, ca antrenorii să fi pus în discuție pregătirea halterofililor pentru apropiatele campionate europene de la Constanța, cît și pentru Jocurile Olimpice. Dar, din păcate ei nu au făcut-o, crezînd, poate, că această problemă privește doar pe antrenorii însărcinați să se ocupe de pregătirea loturilor respective. Un asemenea procedeu nu este indicat, deoarece, în fond buna pregătire a sportivilor care ne vor reprezenta la marile confruntări ale anului, constituie o chestiune care privește pe tot antrenorii și toate cadrele de specialitate.

Ion OCHSENFELD

AGENDA vînătorului și pescarului sportiv

VÎNĂTORI COLECTIVE

Asociațiile vînătorilor și pescarilor sportivi din Capitală organizează, duminică, vînători colective la răpitoare și mistreți după cum urmează:

Sectorul I (cu sediul în str. Biserica Enei 2, telefon 15.74.57) — sîmbătă și duminică — vînători colective la mistreți și răpitoare pe terenurile Vlad Țepeș și Ciolănești.

Sectorul III (Calea Moșilor 258, tel. 12.34.04): vînători colective la răpitoare pe terenurile Brănești (pădurea Zoicaru) și Tămădău.

Sectorul V (Piața Splai 3—5, tel. 13.15.73): vînătoare de mistreți în pădurea Nebuna; de asemenea, vînători colective la răpitoare pe terenurile Tîrnava, Ivănești și Căbăl.

Sectorul VIII (Bd. I. Gh. Duca 24, tel. 17.03.53): vînători la răpitoare pe terenurile Fetești și Ștefănești.

Înscrierile pe listele de participare și informații suplimentare la sediile asociațiilor, pînă vineri, orele 20.

PASAJE DE RAȚE SĂLBATICE

În ultimele zile s-au semnalat bogate pasaje de rațe sălbatice sosite din Nord, pe terenurile de vînătoare Comana, Dragoș Vodă, Marsilieni, Nuci, Cocora și în întreaga luncă a Ialomiței. De asemenea, au fost observate pasaje masive pe văile Siretului, Trotușului și Oltului.

La pasaj se poate vîna numai pe baza autorizațiilor nominale eliberate de Asociația vînătorilor și pescarilor sportivi care are în folosință fondul de vînătoare respectiv.

ÎN ATENȚIA PESCARILOR SPORTIVI

Temperatura ridicată din ultimele zile și ploile au redus considerabil rezistența gheții. Li se recomandă pescarilor sportivi să nu se aventureze pe gheață pentru a pescui la copcă. Chiar dacă gheața pare destul de groasă, există pericol de accidente. Se poate pescui la peștii răpitori, dar numai de pe mal.

volei

ACTUALITĂȚI

● Au fost fixate datele întîlnirilor amicale dintre echipele reprezentative masculine ale României și R.D. Germane: 12 și 13 aprilie la P. Neamț, 15 și 16 aprilie la Ploiești.

● Ședința Comitetului F.R. Volei, programată inițial pe 25 februarie, a fost amînată pentru ziua de 10 martie.

● A fost dat la tipar, la Editura „Stadion", *Regulamentul jocului de volei*, comentat și adnotat de dr. *Mircea Albuț*, arbitru internațional.

● Partida restantă (din turul II al diviziei B) dintre echipele masculine Farul și Electra București s-a disputat la Constanța și a dat cîștig de cauză bucureștenilor cu 3—0 (10, 7, 13).

CLUBUL ATLETIC UNIVERSITAR IN EVIDENT (și nejustificat) DECLIN

(Urmare din pag. 1)

între ele figurînd probele de lungime, greutate și disc (feminin), 5 000 m, 10 000 m și decatlon (masculin). Culmea este că unul dintre tehnicienii de la C.A.U., Gh. Rugină, a activat ca antrenor federal pentru probele de demifond și fond, iar elevii săi actuali în loc să progreseze dau înapoi. Deosebit de tristă ni se înfățișează și realitatea relevată chiar de factorii responsabili ai C.A.U. că **din efectivul actual al clubului, doar 7—8 atleți au o valoare reală,** deștul de mulți fiind însă cei lipsiți de perspectivă, pentru pregătirea cărora se cheltuiesc, totuși, sume însemnate.

REZULTATE MAI SLABE DECÎT ÎN ALTE UNITĂȚI CU CONDIȚII INFERIOARE

Cum a fost posibilă o asemenea netă dare înapoi? Și cum, în general, este posibil ca **un club specializat, cu o bază materială satisfăcătoare, cu specialiști de înaltă calificare și cu un buget substanțial** (aproape dublu față de cele ale secțiilor de atletism de la Steaua și Dinamo luate împreună) **să obțină rezultate mai slabe decît aceste secții, sau chiar decît Clubul Atletic Roman, unde pînă nu de mult a existat un singur antrenor, iar condițiile materiale erau net inferioare?** La această întrebare a căutat să găsească răspunsurile cele mai corecte și colectivul (alcătuit din reprezentanți ai Ministerului Educației și Învățămîntului și Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport) care a efectuat recent un control la C.A.U. și pe ale cărui constatări și concluzii se bazează, în bună măsură, și materialul de față.

N-a fost deloc greu, cu prilejul acestei investigații, să fie scoase la suprafață o serie de neajunsuri și deficiențe în activitatea clubului, dintre care unele se mențin încă din perioada de debut a C.A.U., iar altele au apărut pe parcurs.

DRUM LUNG DE LA TEORIE LA PRACTICĂ

S-a relevat, în principal, faptul că **partea cea mai mare de vină pentru situația total nesatisfăcătoare în care a ajuns Clubul atletic universitar revine antrenorilor săi** (în anul 1971 au activat — sub conducerea și îndrumarea prof. **Eugen Bran,** care este și antrenor coordonator al clubului — **8 antrenori,** dintre care doi cu normă întreagă — **Silviu Cristescu** și **Andrei Naghi** — și șase plătiți cu oră — **D. Alexandrescu, D. Roman, I. Sabău, Gh. Rugină, M. Ursac** și **G. Stănescu).** Cum majoritatea acestor antrenori sînt și cadre didactice la I.E.F.S. — în cadrul catedrei de atletism, al cărei șef este prof. Eugen Bran — era de așteptat ca aportul lor, purtînd girul unei certe competențe, să fie decisiv în bunul mers al activității clubului. Dar deși ei posedă — nu ne îndoim — serioase cunoștințe teoretice și practice (unii sînt și autori de apreciate lucrări publicate), se vede treaba că **nu s-au ostenit prea mult pentru a le aplica și în munca lor de antrenori la C.A.U.** Pentru că altfel nu pot fi explicate greșelile și deficiențele care persistă în acțiunea de selecție și în procesul de pregătire a atleților acestui club.

În ședința de concluzii a controlului efectuat, antrenorul **Mircea Ursac** se plîngea de faptul că unii dintre tinerii atleți aduși la C.A.U. regresează pe planul performanței, deoarece au dat tot ceea ce au putut în perioada junioratului. Dar cum se explică oare că foștii juniori cu rezultate bune cad numai la C.A.U. în anonimat, în timp ce, de pildă, la **Dinamo sau Steaua continuă să progreseze?** Adevărul este că antrenorii de la C.A.U. manifestă mai puțină preocupare pentru depistarea și selecționarea elementelor cu adevărat talentate, de perspectivă, mulțumindu-se de obicei cu ceea ce întîmplarea le scoate în cale. De altfel, trebuie spus că C.A.U. a cam pierdut caracterul său de club reprezentativ pentru întreg centrul universitar București, **neglijînd** — așa cum subliniază și prof. **Alex. Bizim** — **masa studenților de la celelalte institute din Capitală (pentru care se organizează foarte puține concursuri), bazîndu-se doar pe forțele existente în I.E.F.S.** Ceea ce constituie o îndepărtare flagrantă de la menirea sa inițială.

Pe de altă parte, se pare că antrenorii au opus oarecare rezistență atunci cînd conducerea clubului a încercat să modernizeze linia orientativă a procesului de pregătire. Astfel, **la C.A.U. continuă a nu se practica în măsură suficientă specializarea și repartizarea antrenorilor pe probe sau grupe de probe apropiate.** Din acest motiv s-a ajuns și la situații de neotelerat ca atleții să lucreze cu un antrenor sau altul după bunul lor plac sau după cum se înțeleg.

OBIECTIVE NESTIMULATIVE, STABILITE FĂRĂ DISCERNĂMÎNT

Este, de asemenea, de semnalat că **unii dintre antrenori manifestă un spirit de vădită suficiență, că nu depun o muncă de calitate în procesul de pregătire a elevilor lor.** Obiectivele pentru un atlet sau altul sînt stabilite adeseori fără discernămîntul necesar, le lipsește caracterul stimulativ. Ni se pare de-a dreptul hilar ca **unui săritor în lungime să i se pretindă pentru un sezon întreg un progres de numai 1 cm, iar unor aruncători numai cîțiva cm.** Și totuși, aceasta-i tristă realitate la C.A.U.! La fel, ne surprinde și constatarea că **nu s-a asigurat participarea fiecărui atlet al clubului la un număr optim de concursuri.** Mai mult chiar, **în plină vară** (luna august 1971), cînd concursurile atletice se succed la intervale scurte, **sportivilor de la C.A.U. li s-a permis o inactivitate competițională evasi-totală,** fiind scutiți pînă și de a face pregătirea obișnuită din alte perioade ale anului. Nu ne mai mirăm, în aceste condiții, recunoașterea antrenorului Andrei Naghi că a greșit metodic în pregătirea unora dintre elevii săi. Deși ne este greu să o înțelegem de vreme ce același reputat tehnician are chiar o lucrare apărută referitoare la metodica antrenamentului...

În condițiile în care antrenorii de la C.A.U. dovedesc o slabă preocupare pentru materializarea ideilor teoretice, nu colaborează nici măcar între ei (ca să nu mai vorbim de colaborarea cu catedrele de educație fizică ale celorlalte institute din București), lăsînd cîmp liber disensiunilor și favorizînd crearea unei atmosfere de tensiune în club, în condițiile în care aceiași antrenori manifestă lipsă de exigență față de sportivi, făcîndu-le tot felul de concesii în pregătire și în comportare (tov. prorector **Mihai Epuran** arăta, pe bună dreptate, că **sînt încă destui sportivi cu comportare necorespunzătoare și cu un slab nivel politic**) apar ca firești asemenea nemulțumitoare bilanțuri pe anul 1971 cum sînt cele ale lui Ion Sabău (**3 atleți în progres și 4 în regres!**), Gh. Rugină și Andrei Naghi (**5 în progres și 4 în regres**).

RĂSPUNDEREA FACTORILOR DE CONDUCERE

Responsabilă pentru actuala stare de lucruri este, desigur, și conducerea clubului, **care nu a acționat ca un organism unitar și eficient, n-a analizat în mod ritmic stadiul pregătirilor și rezultatele obținute, nu i-a controlat pe antrenori și nu a luat nici o măsură împotriva lor atunci cînd se impunea.** Cu titlu informativ putem aminti cazul antrenorului **Gh. Stănescu,** care este plătit cu ora pentru a se ocupa de o grupă de juniori, dar care nu are nici o evidență a acestor juniori și nici conducerea clubului nu l-a controlat vreodată pentru a se convinge măcar că grupa respectivă există sau nu în realitate. De asemenea, **conducerea clubului nu s-a preocupat îndeajuns pentru îmbunătățirea muncii educative, ca și pentru rezolvarea promptă a unor probleme organizatorice, printre care asigurarea unei asistențe medico-sportive.**

Fără a ignora sprijinul pe care, sub diferite forme, l-a acordat totuși Clubului atletic universitar, trebuie subliniat că nici conducerea Institutului pentru educație fizică și sport n-a făcut chiar tot ceea ce era necesar și putea să facă în vederea ridicării la un nivel superior a activității acestui club. Surprinde îndeosebi faptul că **n-a fost analizată niciodată activitatea clubului și nici n-a fost discutată găsirea soluțiilor optime pentru mai buna îmbinare a activității de pregătire cu obligațiile impuse de procesul de învățămînt.**

Critici îndreptățite se pot aduce și **federației, care,** așa cum recunoștea însuși secretarul general al ei, **prof. Victor Firea, nu a sprijinit, îndrumat și controlat suficient** — prin antrenorii săi federali — **activitatea acestui club.** (Deși vicepreședintele clubului, prof. Eugen Bran, este și vicepreședinte al federației!). Reproșuri asemănătoare se pot aduce și Consiliului municipal pentru educație fizică și sport (în speță comisiei sale de atletism).

Este, desigur, de dorit și de așteptat ca în urma controlului amintit, a analizelor efectuate în ultima vreme și a concluziilor și măsurilor stabilite cu aceste prilejuri, în activitatea Clubului atletic universitar să se producă un reviriment. Pentru aceasta este necesar ca **toți factorii răspunzători** — în primul rînd cei dinăuntrul clubului, dar și cei dinafara lui — **să-și aducă partea de contribuție care le revine, să colaboreze susținut și eficient, sub deviza de a face din C.A.U.** — așa cum s-a prevăzut inițial și cum o cer interesele sportului românesc — **cel mai puternic club specializat în atletism din țară.**

SCRIMA

ȘCOALA SPORTIVĂ Nr. 1: PAȘI SIGURI PE CALEA UNEI CONTINUE AFIRMĂRI

Dacă ne amintim bine, prima referire la asaltul vertiginos spre calitate ai floretistelor de la Școala sportivă nr. 1 din București datează din anul 1969. În acel an, echipa feminină de floretă a celei mai vechi școli sportive de la noi cîștigase turneul de calificare, intrase în divizia B și — mai mult — fusese doar la un pas de prima divizie. La egalitate de puncte, Olimpia Satu Mare — cu un tușaveraj ceva mai bun — trăia această mare satisfacție a muncii...

Profesorul Cornel Pelmuș, virtuozul sabrer de acum un deceniu (un maestru al subtilităților în această armă n-a dezamăgit. Dimpotrivă, își pregătește cu migală de artizan o nouă echipă (una din titularele „4"-lui de acum trei ani a trecut la Universitatea: Elisabeta Doară). Antrenor realist, prof. Pelmuș, nu consideră prea facil drumul către „înalta societate" a scrimei, cum este prima divizie. Dar prin muncă și stăruință, ce nu se poate realiza?

Cornel Pelmuș a preluat secția scrimă de la Școala sportivă nr. 1 în anul 1964, iar între timp au început să activeze alți trei antrenori, profesoarele Elena Bejan și Ana Pascu-Ene, precum și Nicolae Marinescu (fostul pion al spadei de la clubul Steaua).

Consacrarea scrimei în această școală este o operație în plină desfășurare. Ea se bazează, printre altele, pe prezența unui autentic talent care se cheamă Viorica Draga, campioană națională, anul trecut, la categoria junioare, fruntașă în turneele internaționale de la Moscova și Sofia, iar, acum, titulară în lotul României pentru C.M. de tineret de la Madrid. Elevă în clasa a XI-a a Liceului „Aurel Vlaicu", Viorica Draga are timp și pentru învățătură și pentru sport, dăruită și înțelegerii conducerii liceului a diriginței ei, prof. Lenădatu. La fel se petrec lucrurile și cu celelalte floretiste de frunte ale secției — Elena Doară, Florica Radu etc. — care, stimulate în pregătire, fac totul pentru a intra în divizia A, încă în acest an.

Patru dintre mini-sabrerii care aspiră la consacrare (de la stînga): Eugen Blum, Alexandru Dănu, Ion Pantelimonescu și Aurel Stan, toți sub 15 ani...

Aspiranții la locuri în divizie — deocamdată în B — au și floretiștii, în frunte cu Petre Burlcea și Nicușor Alexe, precum și sabrerii dirijați de Ion Petrică, finalist la naționalele de juniori mari și el titular pentru lotul țării noastre la C.M. al sperantelor.

În perspectivă, o a doua echipă feminină de floretă pregătită cu sîrguință de prof. Elena Bejan (unica Adriana Băcioiu, cîștigătoare a mai multor concursuri rezervate „cravatelor roșii", este un fel de deschizătoare de drum) și una de spadă.

În orice caz, de la cei 10 scrimeri cît avea școala în 1968 (3 de categoria a III-a și restul necalificați) și pînă la 30 astăzi — 7 de categoria I, 10 de categoria a II-a și 13 de categoria a III-a — este o cale lungă.

În final mai trebuie făcută o precizare: **cea ce s-a realizat în scrimă la Școala sportivă nr. 1 poartă amprenta pasiunii sportivilor și antrenorilor lor și a sprijinului acordat de profesorii Valentin Dăscălescu și Nicolae Oțeleanu, în calitate de directori ai acestei școli.**

Tiberiu STAMA

LUPTĂ PE PLANȘĂ — NU PE HÎRTIE!

Promite o luptă pasionantă noul campionat al diviziei B de scrimă! Această este prima concluzie pe care ne-au oferit-o cele 60 de meciuri consumate simbătă și duminică în etapa inaugurală a competiției. Face excepție doar proba de sabie în care Viitorul București nu are contracandidat la șefia clasamentului, elevii antrenorului L. Gliscă alcătuind o formație foarte omogenă în frunte cu C. Marin, E. Oancea și M. Mustață.

Omogenitatea constituie și atu-ul echipei feminine de floretă a Medicinei Tg. Mureș care beneficiind de trăgătoare ca S. Orban, L. Briscan și S. Szaplonczai a reușit să termine victorioasă toate întîlnirile din prima etapă. Este de așteptat, însă, ca ea să întîmpine, în viitor, o replică mai decisă din partea formației Școlii Sportive nr. 1 București alcătuită dintr-o serie de tinere talente ca V. Draga, E. Doară, Fl. Radu.

Foarte echilibrată se anunță lupta pentru titlul la floretă masculin și spadă, în ambele probe existînd cîte un triptic de echipe de forțe foarte apropiate. La spadă, lupta a luat chiar o turnură nedorită. Directorul concursului a înregistrat două contestații bizare. I.E.F.S. și C.S.Ș. București reclamînd redisputarea întîlnirii... Dunărea — Progresul întrucît ultima echipă a utilizat un trăgător care nu figura pe lista celor cinci anunțată — conform regulamentului — înainte de fiecare etapă. Este limpede că cele două formații contestatare urmăresc, de fapt, penalizarea echipei Dunărea care le devansează în clasament numai pe baza asalturilor cîștigate, toate trei avînd același număr de puncte. Strict obiectiv, numai Progresul ar putea trage consecințe de pe urma acestei abateri de la regulament.

...Și totuși Dunărea Galați ar merita un avertisment. Nu în legătură cu cele arătate mai înainte, ci în ceea ce privește ținuta trăgătorilor săi, în supărătoare discordanță cu a restului participanților și cu rosturile educative ale sportului. Este păcat ca excesele de podoabă capilară să le eclipseze calitățile sportive dovedite pe planșă.

Încheiem notațiile noastre la prima etapă cu floreta masculină unde un transfer Oradea — Iași (este vorba de tînărul L. Ruff) a diminuat potențialul formației Școlii sportive Oradea, augmentîndu-l, în schimb, pe cel al Politehnicii Iași. Acestea două împreună cu Medicina Tg. Mureș au dus o luptă dîrză pentru înfățișate între ele și, după toate probabilitățile, o vor continua și în celelalte trei etape.

Sebastian BONIFACIU

RUGBY

RECICLARE PENTRU ARBITRI ȘI ANTRENORI

Arbitrii și antrenorii bucureșteni au fost convocați — la sediul C.M.E.F.S. — la o ședință pregătitoare în vederea noului sezon competițional. Cu acest prilej președintele Comisiei municipale de rugby, Ion Danciu, a făcut cunoscut participanților că în planul de activitate pe anul în curs a fost inclus și un ciclu de 8 expuneri, în cadrul programului de reciclare, care vor fi susținute de cunoscuți specialiști printre care: antrenorii **Alex. Teofilovici, N. Pădureanu, V. Moraru, P. Cosmănescu** și arbitrii **Th. Witing, R. Chiriac, Șt. Cristea, G. Eftimescu, Al. Lemneanu** ș.a. Prima temă, **„Spiritul jocului",** a fost expusă de **Dumitru Manoileanu** care a vorbit despre spectaculozitate, eficacitate și integritatea corporală a jucătorilor în timpul meciurilor.

În discuțiile purtate — St. Constantinescu, C. Cocor, N. Vizitiu și alții — au vădit mare interes pentru îmbunătățirea jocului, a condițiilor de joc și pentru menținerea unui grad înalt de sportivitate atît în teren, cît și în afara lui.

Paralel cu aceste lecții teoretice, antrenorii vor participa și la lecții practice. Este de dorit, însă, — cum speră organizatorii — ca la viitoarele reuniuni ale tehnicienilor din municipiu să se consemneze cît mai puține absențe.

PERMANENȚA ATLETISMULUI

Cine ar contesta astăzi că nu sîntem în secolul vitezei, al energiei atomice și al zborurilor cosmice? Sau în lumea performanței în Jocurile Olimpice?

Și totuși, orice am face, oricît am strînge sute de mii de oameni pe stadioanele Braziliei și Angliei, atletismul rămîne stăpînul Jocurilor Olimpice.

— Bine, veți spune dv. Dar aceasta se întîmplă din patru în patru ani. Și între timp...

— Între timp sînt campionatele europene, jocurile pan-americane, africane și ale Commenwealthului, campionatele europene de sală, întîlnirile țărilor europene cu S.U.A.

— Deci, numai competiții, e drept unele foarte importante. Nu e mult prea puțin?

— Nu, nu e mult prea puțin. Pentru că în afara acestora, mai sînt „Cupa Europei", meciurile internări și...

— Și?

— Și ceea ce este mai presus de toate, continua luptă, întrecere, aspirație spre recordurile mondiale.

— Dar poate, într-adevăr, un record, o suită de recorduri să stîrnească pasiunea fremătătoare a spectacolului modern?

— Poate și nu poate. Totul depinde de țară, de climat, de mentalitatea sportivă. În Grecia lui Pindar și a lui Spiridon Luis, întîiul campion olimpic la maraton sau în țara lui Urho Kekonnen, campion de schi și recordman național la înălțime — astăzi pe ședintele Finlandei — atletismul înseamnă altceva decît în țările în care alergătorii par nebuni, săritorii... săriți și aruncătorii nămile de peste o sută kilograme.

— Și totuși, jocurile sportive! Pele, Gruia, Dobrin... Parcă e altceva. Stadioanele sînt mai vaste, mai agitate, mai frenetice. Un campionat mondial de fotbal este urmărit la televiziune de mai mulți oameni decît o aselenizare.

— Sigur, așa este. Și este bine pentru lumea noastră a sportului că se întîmplă astfel. Dar eu mai cred încă în această simplă și eternă confruntare a omului cu timpul și spațiul. El, picioarele și brațele lui. El și gravitația. El și granițele fără granițe ale performanței.

— Dar toate aceste lucruri și încă mai mult, mărele neprevăzut, este mai prezent la jocuri. Amintește-ți meciurile Anglia-R.F.G., Italia-Brazilia la fotbal, România-R. D. Germană la handbal, Iugoslavia-U.S.A. la baschet și așa mai departe.

— Dar, de ce nu recordurile lui Beamon și Viscopoleanu, victoriile lui Eddy Merckx, performanțele lui Debbie Meyer, recordul de zece ani al Iolandei Balaș, cursele lui Killy?

— În lumea jocurilor sportive multe celebrități ar fi putut obține și unele chiar au obținut mai tîrziu premii Nobel. Niels Bohr. Joliot Curie, Albert Camus, toți au fost mari fotbaliști.

— Iar Philip Noel Backer, Chattaway, Giraudoux, Erich Segal — toți au fost atleți și sînt astăzi laureați Nobel, miniștri și autori de best-seller, așa ca Segal, profesorul de limbi clasice care aleargă maratonul și este tipărit în 100 milioane exemplare.

— La jocurile sportive participă foarte mulți ingineri, medici biologi.

— Iar în sporturile individuale și, în ultima vreme la atletism, foarte mulți matematicieni: Larabee, campion olimpic, Mătzdorf, record mondial la înălțime 2,29 Carol Corbu 17.12. Nordwig — prăjină, de mai multe ori recordman al lumii.

— Da, e ciudat.

— Nu, nu-i de loc ciudat. Sînt încă multe prejudecăți în privința atletismului. Cînd atletismul se va practica cu adevărat încă din școală și cînd se va înțelege că și jocurile sportive datorează totul calităților și pregătirii atletice, atunci totul va fi altfel.

— Și pînă atunci?

— Pînă atunci să fim mîndri că atleții inspiră entuziasme și prețuiri, opere literare și statui.

— Cum statui?

— Da statui. Paavo Nurmi, Blankers Koen, Roger Bannister, Papanicolau.

— Și ce ar dovedi aceasta?

— Poate chiar permanența atletismului. Dovada că oamenii, peste timp, rămîn credincioși ființei lor, deprinderilor atavice, frumuseții și purității mișcării devenite, firesc și deplin, vers și marmură.

Virgil LUDU

DE CE NU SÎNT GALE DE BOX ÎN CAPITALĂ?

(Urmare din pag. 1)

mânesc ce nu sînt actualmente în vederile selecționerilor, ca N. Giju, Gh. Chivăr, Șt. Băiatu, A. Dumitrescu, D. Zelinca, C. Hoduț, V. Drăgan, care după felul în care s-au prezentat în ring ne-au convins că pot oricînd apare în fața publicului, într-un meci oficial. De asemenea, în sala din str. Ștefan cel Mare se antrenează zilnic (nu știu nici ei pentru cel) D. Mihalcea, E. Gorea, S. Tîrlă, C. Ghiță, I. Agrigoroaie, I. Gîrdea și alții. Adăugînd acestora numărul mare de boxeri cu categoria I de clasificare prezenți în secțiile Metalul (I. Lungu, M. Constantinescu, Gh. Cristea etc.), Rapid, Progresul, Olimpia și celelalte, constatăm că există foarte mulți pugiliști în Capitală care se pregătesc fără un scop precis, creșterea performanțelor lor fiind astfel întîrziată.

Am aflat că unele încercări (bineînțeles, timide) de a se alcătui programul unei gale au fost făcute de către comisia de box a municipiului București, dar nu s-a reușit datorită opoziției antrenorilor, care nu acceptă ca elevii lor să boxeze cu adversari mai buni decît ei. Toți urmăresc numai victorii. Dar, oare acești antrenori nu au conducători la cluburi? Comisia de box a municipiului București nu-și poate exercita autoritatea? Federația de specialitate, care îndrumă și conduce activitatea pugilistică din întreaga țară, de ce nu face ordine în această situație nefirească? Poate că activiștii Federației române de box ar trebui să-și extindă preocupările și dincolo de pregătirea marilor performeri — a vîrfurilor sportive. Viața și activitatea secțiilor — celule de bază ale sportului de performanță — trebuie să stea mai mult în atenția forului de resort.

LA FILIALELE OFICIULUI DE TURISM BUCUREȘTI din bd. Republicii nr. 4 și 68, se găsesc locuri de odihnă pentru stațiunile: Sinaia, Bușteni, Predeal, Sovata și Tușnad cu plecări zilnice și pentru număr nelimitat de zile. În aceste stațiuni se pot organiza diferite cursuri, instructaje și sejururi pentru sportivi în condiții avantajoase. Pentru tratament se pot solicita locuri în majoritatea stațiunilor cu acest profil
odihnă și tratament